

Piet Meinema

Hans en Victor gaan liften

Geeske v. Tenhoven

HANS EN VICTOR GAAN LIFTEN

PIET MEINEMA

**HANS EN VICTOR
GAAN LIFTEN**

Met illustraties van Geeske van Tienhoven

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. — NIJKERK

ISBN 90 266 4373 X

1. NEEF WILLEM

Het is een warme dag. Hans en Victor zitten op de stoep voor het huis. Ze hoeven niet naar school, want het is vakantie.

„Wat zullen we doen?” vraagt Hans.

Victor haalt zijn schouders op.

„Er zijn zoveel jongens met vakantie,” zegt hij. „Juist die jongens, waar wij graag mee spelen.”

Hij veegt zijn voorhoofd af. Het is ook zo warm.

„Ik ga moeder om wat limonade vragen,” zegt hij. „Of misschien krijgen we wel een ijsje.”

Maar moeder denkt er niet aan, om hun wat te geven.

„Jullie hebben pas gegeten,” zegt ze. „Het is net halftwee. Ga wat spelen in het dorp.”

„Maar het is zo warm,” zucht Hans.

„Wees blij dat het mooi weer is,” zegt moeder. „Als het regent, mopperen jullie ook.”

Hans en Victor zuchten allebei. Moeder weet toch altijd wel zo te praten, dat zij gelijk heeft!

Ze lopen de straat uit, de kant van de school op. Misschien zijn er jongens op het plein, ook al is er geen school. Op straat zien ze wel jongens, maar het zijn geen jongens, met wie ze nu graag willen spelen.

Ze komen Klaas Kruidenier tegen. Eigenlijk heet hij Klaas van der Veen, maar zijn vader heeft een winkel en daarom noemt iedereen hem Klaas Kruidenier.

„Gaan jullie mee slootje springen?” vraagt Klaas.

Hans kijkt Victor eens aan.

„Ik heb geen zin,” zegt Victor zacht. „Klaas doet altijd zo

flauw." Verleden week, vlak voor de vakantie, heeft hij Victor nog verkleit op school, toen die iets deed wat niet mocht. En dat doet hij zo vaak.

„Nee, hoor," zegt Hans. „Wij spelen samen wel."

En dan lopen ze maar gauw door.

„Hé, kijk daar eens," zegt Hans opeens. „Daar komt Willem aan."

„Willem?" vraagt Vic. „Ja, warempel! Zou hij naar ons toe gaan?"

Ze zien hem komen, in een grote vrachtauto. Willem, de neef van Hans en Victor, zit achter het stuur. Als hij hen ziet, toertert hij heel luid. En als hij vlak bij hen is, stopt hij.

„Willen jullie meerijden?" vraagt hij.

„Nou, graag," roepen Hans en Victor. Dat hoeft hij hun geen tweede keer te zeggen!

Willem houdt de deur voor hen open. Eerst klimt Hans naar binnen. Hij moet zo'n eind omhoogklimmen. Eerst moet hij op het wiel staan en dan pas kan hij naar binnen. Dat wiel is bijna even groot als hij zelf is!

En dan komt Victor. Als die ook binnen is, slaat Willem de deur dicht. Dat doet hij liever zelf, want Hans en Victor zouden het vast niet goed doen.

O, wat zitten ze hier hoog! Wat zijn de andere auto's dan maar klein. Die Willem rijdt toch maar op een fijne auto.

„Zo," zegt Willem. „Daar was ik dan weer eens. Het is alweer zo lang geleden, dat ik bij jullie geweest ben. En nu was ik in de buurt en ik dacht: ik moet maar weer eens bij jullie kijken." Hij trekt en duwt een paar keer met zijn sterke handen aan de grote stang op de grond en intussen draait hij aan het grote stuur, alsof het maar een fietsstuur is. Willem kan goed rijden, hoor!

Maar het ritje duurt kort. Hans en Victor waren nog niet zo ver weg. Willem zet de grote vrachtauto voor het huis, waar Hans en Victor wonen, en stapt uit. Aan de andere kant springen Hans en Victor zo maar naar beneden.

„Voorzichtig!” waarschuwt Willem. „’t Is zo hoog.”
Hij doet de deur dicht en loopt over het tuinpad naar de moeder van de tweeling. Die heeft hem al aan zien komen en doet de voordeur open.

„Dag, tante,” zegt Willem.

„Dag, Willem,” zegt moeder. „Wat ben ik blij, dat ik je weer eens zie. Kom maar gauw binnen, jongen.”

2. WILLEM VERTELT

Nu neef Willem er is, vervelen Hans en Victor zich niet meer. Hij heeft ook zoveel te vertellen!

Ze zitten achter het huis in de tuin. Moeder heeft de tuinstoelen buiten gezet en op een tafeltje staat lekker fris drinken. Nu niet alleen voor moeder en Willem, maar ook voor Hans en Victor. Moeder is zeker vergeten, dat ze hun zo straks geen drinken wilde geven!

Willem vertelt eerst, hoe het thuis allemaal gaat. Ze wonen immers een heel eind weg en zo vaak schrijven ze ook niet. Een enkele keer komt hij wel eens met de vrachtauto bij hen in de buurt en dan komt hij altijd even aan.

Willem vertelt ook, waar hij allemaal komt. In Amsterdam, in Rotterdam, in Groningen, in Maastricht, het hele land door. „Sjonge, jonge,” zegt Vic. „Wat heb jij dan al veel gezien.” „O, dat is nog niks,” lacht Willem. „Ik rijd alleen maar in Nederland. Ik kan in ieder geval nog elke avond thuis zijn. Maar er zijn ook jongens, die wel een hele week wegblijven. Die slapen in de auto. Ze gaan naar Duitsland en Zweden en Italië. Zo zie je nog eens wat anders dan ons vlakke landje.”

En hij vertelt van landen, waar het zo anders is dan hier. Met bergen, waar de vrachtauto's maar heel langzaam tegenop kunnen rijden over wegen, die in allemaal bochten bij de bergen opklimmen en die langs steile afgronden gaan.

„Die bochten zijn zo krom als een haarspeld en daarom noemen ze die haarspeldbochten.”

Daar moeten Hans en Victor om lachen. Wat een gekke naam! „Waarom ga jij dan niet op een vrachtauto rijden, naar het buitenland?” vraagt Hans. „Dat is toch veel mooier.”

„Ben je betoeterd,” lacht Willem. „Ik niet, hoor. En weet je, waarom niet?”

Hij laat zijn linkerhand zien. Aan één van de vingers zit een gouden ring.

„Daarom!” zegt hij.

Willem is verloofd. En daarom wil hij niet zo ver weg.

„Ik ging toch veel liever naar het buitenland, hoor,” zegt Victor.

En dan moeten moeder en Willem toch wel heel erg lachen.

„Wacht maar tot jullie zo oud zijn,” zegt Willem. „Dan praten jullie vast wel anders!”

3. NAAR DE STAD

Hans en Victor blijven niet lang in de tuin. Willem vertelt niet meer, want hij moet nog met moeder praten. Daarom gaan ze maar naar de straat, waar de vrachtauto staat.

Wat is dat toch een geweldig groot en zwaar ding! En wat moet het toch een kunst zijn, om zo'n auto te kunnen besturen. De wielen zijn haast net zo groot als Hans en Victor. Achter zitten maar liefst acht van die kanjers: groepen van vier aan beide kanten. Samen met de twee voorste wielen zijn er dus tien. En dan is er nog de aanhangwagen.

„Ik had best zin om eens een keertje mee te gaan,” zegt Hans.

„Wat moet het toch fijn zijn, om de hele dag in zo'n auto te rijden. Wat zouden we veel kunnen zien.”

„We kunnen Willem toch best vragen,” zegt Victor. „Mischien mag het wel. We hebben nog zo lang vakantie.”

Ze lopen meteen weer naar de tuin.

„Willem, mogen we een keertje een hele dag mee?” vraagt Hans.

„Mee?” vraagt Willem verbaasd. „Dat kan toch zo maar niet? Hoe moeten jullie dan weer thuiskomen?”

Moeder schudt haar hoofd.

„Het is nu immers al middag,” zegt zij. „Dan is de dag nog maar kort. En als jullie een hele dag meegaan, moeten jullie met de trein terug, want Willem kan jullie niet weer speciaal thuisbrengen.”

Hans en Victor kijken zo teleurgesteld. Dan krijgen moeder en Willem wel een beetje medelijden.

„Een klein stukje maar,” bedelt Victor. „Dat kan toch wel?” Willem denkt na.

„Ik moet nog naar Leeuwarden,” zegt hij. „Dat is niet zo ver. En daarna ga ik naar Utrecht.”

Hij kijkt moeder eens aan.

„Naar Leeuwarden, mag dat, tante?” vraagt hij. „Dat is niet zo ver en dan kunnen ze wel met de bus terug.”

„Nou, als jij ze mee wilt hebben, vooruit dan maar,” zegt moeder. „Als de jongens mij beloven goed uit te kijken in de stad en op tijd terug te zijn.”

Dat laatste horen Hans en Victor nauwelijks. Ze roepen en ze gillen van plezier, nu ze met Willem mee mogen. Met Willem in de vrachtauto! Moeder stopt de vingers in de oren.

„Nou, nou,” lacht Willem. „Als jullie altijd zo gillen, neem ik jullie niet mee, hoor.”

Dan zijn Hans en Victor gauw stil. Stel je voor, dat het ook nog niet eens door zou gaan!

4. IN DE AUTO

Nu duurt het niet meer zo vreselijk lang, of Hans en Victor kunnen instappen. En dat is me een feest! Vanuit de hoge cabine kunnen ze alles mooi zien.

„Voorzichtig zijn in de stad, jongens,” waarschuwt moeder nog als ze al in de auto zitten. „Op tijd voor de bus zijn, hoor. En verlies het geld voor de bus niet.”

Hans en Victor willen moeder alles wel beloven, als ze maar mee kunnen.

Willem start de motor. Die zit tussen de beide stoelen in. Daar kun je ook bovenop zitten en dan kun je alles nog beter zien dan gewoon in de stoel.

Moeder wuift, Hans en Victor wuiven en neef Willem toetert. Ze rijden de straat uit, de grote weg op.

De grote vrachtauto gaat niet zo snel.

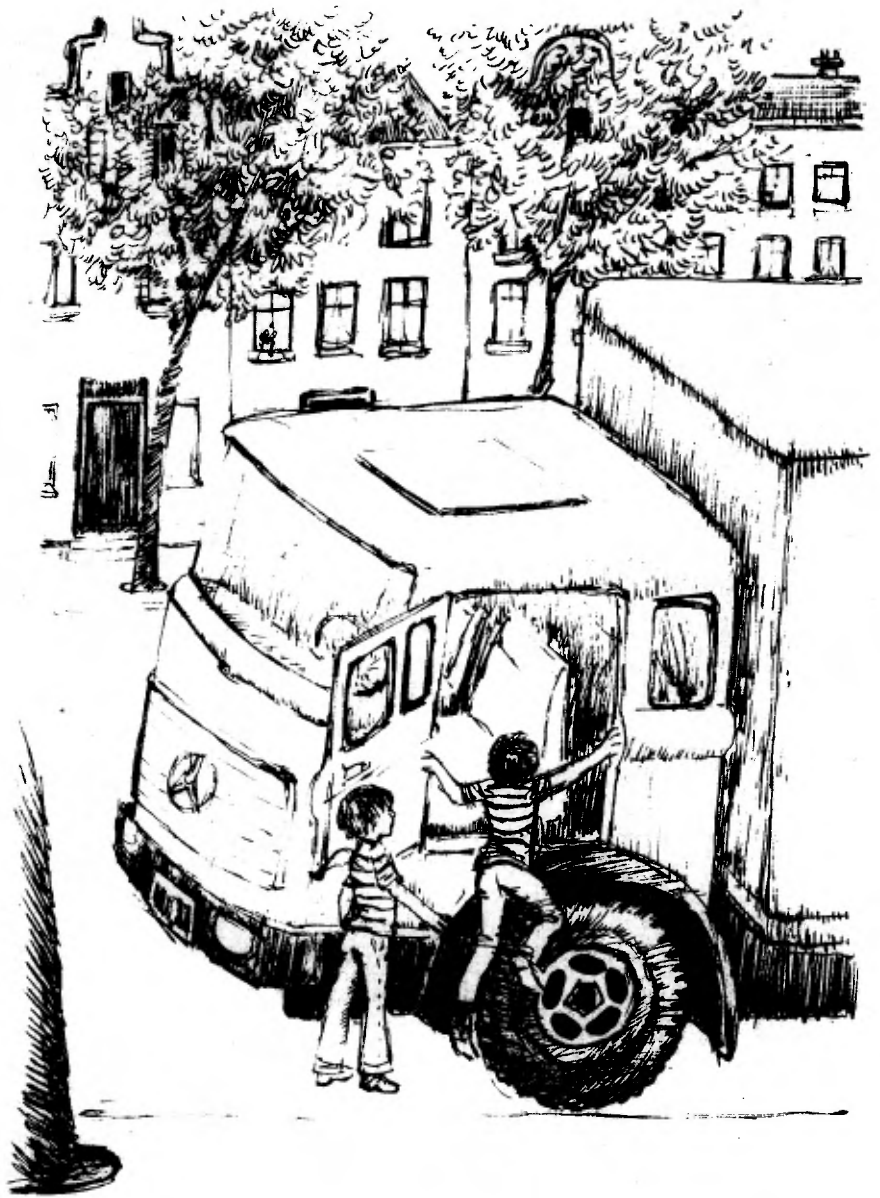
„Er zit ook zoveel in,” zegt Willem.

Hij praat met hen, maar intussen kijkt hij naar de weg. Zo hoort het, want er kan van alles gebeuren. Steeds zijn er auto's, die de vrachtauto in willen halen. Die kunnen veel harder en dan willen ze niet steeds achter de vrachtauto blijven zitten.

Soms kan het nog maar net.

„Dat zijn de onvoorzichtige mensen,” zegt Willem. „Die halen in als het haast niet eens kan. Daar komen de ongelukken van.”

Er zitten ook veel bochten in de weg. En in zo'n bocht kun je ook niet zien, wat daarna komt. Verstandige mensen halen voor de bocht niet in. Stel je voor, dat er vlak na de bocht ineens een andere auto aan zou komen terwijl je op de linker weghelpt

rijdt. Dan zouden er vast rare dingen gebeuren.

„Is het moeilijk om te leren autorijden?” vraagt Hans.

„Dat valt wel wat mee,” zegt Willem. „Sommige mensen kunnen het zo en anderen leren het nooit.”

„Maar met zo'n vrachtauto is het veel moeilijker,” zegt Victor.

„Ja, dat is waar” zegt Willem.

Maar het schijnt voor hem helemaal niet moeilijk te zijn. Hij stuurt zo rustig en terwijl hij nu en dan die grote stang op de grond, die versnelling heet, heen en weer beweegt, gebruikt hij ook zijn voeten om de pedalen te bedienen. Er moet zoveel tegelijk gebeuren en toch vergist hij zich nooit. Chauffeur zijn is toch wel moeilijk, hoor.

5. IN DE STAD

Eindelijk zien ze de hoge flatgebouwen en de torens van de stad. Die kunnen ze al van verre zien.

Op een kruispunt moeten ze wachten voor het rode stoplicht. Een lange rij verkeer gaat aan hen voorbij.

„Sjonge, jonge, wat is het hier druk,” zucht Hans. „Ik zou hier niet graag willen wonen. Hier kun je vast niet zo fijn spelen.”

„Stel je voor, dat we in zo'n hoge flat moesten wonen,” zegt Victor. „Dat is vast niet zo leuk als bij ons in het dorp.”

„Maar ik denk, dat je dan ook wel veel vriendjes zou hebben,” zegt Willem. „In die flats wonen zoveel mensen en dan wonen er dus ook veel kinderen. En in de stad kun je ook wel fijn spelen, hoor. Je doet er misschien alleen wel eens wat andere spelletjes, maar spelen kun je er best.”

Het stoplicht springt op groen. De lange rij auto's, waarin ook de vrachtauto van Willem, begint te rijden. Ze steken het kruispunt over en rijden een straat in, waar allemaal auto's geparkeerd staan. Er zijn er zoveel dat je er met zo'n grote vrachtauto haast niet eens door kunt. Eén keer moeten ze zelfs stoppen, omdat ze er niet langs kunnen. Dat is bij een ziekenhuis. Daar komen zoveel mensen vandaan en het is er erg druk. Er staat ook een bus bij de bushalte, waar allemaal mensen instappen.

„Met die bus moeten jullie straks terug,” zegt Willem. „Zie je wel, wat er voorop staat?”

„Hé, ja,” roept Hans. „De naam van ons dorp. Dan zal het straks vast niet moeilijk zijn.”

Och, Hans en Victor zijn wel eens vaker in de stad geweest,

maar dan met vader en moeder. Als vader en moeder erbij zijn, hoeven ze er helemaal niet zo op te letten met welke bus ze mee moeten, maar zo langzamerhand weten ze nu wel welke ze moeten hebben en waar hij staat. Toch is het oppassen geblazen, want straks moeten ze helemaal alleen met de bus terug.

Nu komen ze midden in de stad. Daar is het nog veel drukker en er zijn ook veel meer stoplichten. Aan beide kanten van de grachten staan lange rijen auto's geparkeerd. Als je daar een plaatsje voor je auto wilt zoeken, kun je er bijna niet eens vinden. Vaak moeten de mensen de auto een heel eind verder weg zetten en dan is het nog een lange wandeling om bij de winkels te komen.

Gelukkig is dat niet zo bij Hans en Victor in het dorp. Daar kun je bijna overal je auto wel parkeren en heb je ook geen stoplichten. Je kunt er in ieder geval nog fijn op straat voetballen. Dat zal in de stad vast niet kunnen.

„Waar kun je hier nou voetballen, Willem?” vraagt Victor.
„Wij kunnen het thuis mooi op straat doen, maar waar moet dat hier nou?”

„O, er zijn in de stad ook heus wel plaatsen, waar je een balletje kunt trappen,” zegt Willem lachend. „Het is niet overal in de stad zo druk! Hier wonen trouwens niet eens zoveel mensen, omdat er heel veel winkels en kantoren zijn gekomen.”

Hij stuurt de grote vrachtauto door een smalle straat en stopt.
„Ziezo, hier moet ik zijn,” zegt hij. „Als ik hier klaar ben, ga ik naar Utrecht. Voor jullie is het ritje dus afgelopen.”

„Jammer,” zeggen Hans en Victor. Ze hadden nog best een poosje willen rijden.

„Nu niet verdwalen,” waarschuwt hij. „En niet te laat naar huis gaan, hoor.”

„Nee, dat zullen we niet doen,” zeggen Hans en Victor. „Wij verdwalen heus niet. Wij zijn al zo vaak in de stad geweest. En wij weten precies, wanneer de bus weggaat.”

„Dan is het goed,” zegt Willem.

„Heel hartelijk bedankt,” zegt Hans.

„En de groeten aan de familie,” zegt Victor. „En ook aan je meisje.”

Daar moet Willem om lachen. Hij steekt zijn hand op als Hans en Victor de hoek omgaan.

„Toch aardige jongens,” zegt hij.

En dan gaat hij uitladen.

6. EEN LEUK SPELLETJE

Het is nog niet laat. Hans en Victor hebben bijna nog de hele middag voor zich. En al die tijd kunnen ze in de stad omdwalen, straten en winkels bekijken en zelfs winkels binnenlopen, zonder dat iemand hen tegenhoudt. Dat zijn de hele grote zaken, waar je van alles kunt kopen.

Hans en Victor kijken hun ogen uit. Ze bekijken de etalages, waar zoveel moois in staat. O, als ze geld hadden, gingen ze vast veel kopen. Wat is er toch veel te zien. Speelgoed, een hele winkel vol! Er is zelfs een zaak, waar een elektrische trein in de etalage rijdt. De rails liggen door de hele etalage heen, over spoorbruggen en viaducten, door tunnels en tegen de bergen en er zijn echte spoorbomen met knipperlichten. Als de trein er aankomt, beginnen die lichten te knipperen en gaan de spoorbomen naar beneden. De tweeling zucht van verrukking bij het zien van al dat moois.

Maar er is nog veel meer. Een dierenwinkel met vogeltjes in prachtige kleuren, met allemaal vissen en ga zo maar door. Hans en Victor vergeten er de tijd gewoon door.

Ze komen bij een brede winkelstraat. In het midden is een gracht. Ze staan een poosje op een brug en kijken naar het grauwe water. Er varen geen boten. Vroeger, toen er nog geen auto's waren, lagen er heel veel schepen in de grachten. Nu nemen de auto's alle vracht mee, net als Willem.

Nu liggen de grachten verlaten. Aan de walkanten staan de rijen auto's geparkeerd.

„Kijk, daar is een grote winkel,” wijst Hans. „Zullen we er naar binnen gaan?”

Ze lopen naar de overkant. Ze moeten goed uitkijken. Eerst naar links, dan naar rechts, of er geen verkeer aan komt. En dan nog eens naar links voordat ze oversteken. En als ze midden op de weg staan, kijken ze nog een keer naar rechts. Zo hebben ze het op school geleerd en als ze geen ongelukken willen krijgen, moeten ze dat zo doen. Maar ze voelen zich toch wel een beetje onzeker bij dat oversteken van zo'n drukke straat. In hun dorp is het veel rustiger.

Als ze naar binnen willen, moeten ze door een draaideur. Ze gaan er samen door in één nauw hokje. Eigenlijk kan het niet, want ze stoten met de voeten tegen de randen, maar ze komen er toch.

In de winkel is ook weer zoveel te zien. Hier kun je bijna van alles kopen. Er zijn vleeswaren, snoep, kaas, maar ook speelgoed en kleren. En al dat moois ligt vlak voor je neus. Je zou er zo een greep in kunnen doen!

Maar dat mag natuurlijk niet. Ook al zou niemand het zien, dan mogen de jongens nog niets meenemen. Ze hebben het thuis goed geleerd: Je mag niet stelen.

Aan de achterzijde van de winkel is ook weer een draaideur. Een paar jongetjes zijn bezig de deur heel hard in het rond te draaien. Als ze buiten zijn, lopen ze hard weg.

„Hé, dat is leuk,” zegt Hans.

Hij kijkt eens om zich heen. Het is niet druk in de winkel en er is niemand die door de draaideur moet.

„Zullen we eens?” vraagt Hans.

Hij gaat voor de draaideur staan en duwt ertegen. Victor komt achter hem aan. Maar ze lopen niet direct naar buiten. Ze gaan een keer helemaal in het rond. En dan nog eens en nog eens.

O, het gaat zo leuk. Het gaat hoe langer hoe harder. De deur draait als een tol in het rond.

Maar dan, plotseling, staat er een boze meneer in de winkel. Hij wil de deur tegenhouden en de jongens pakken, maar hij is net te laat. Hans is al aan de andere kant en Victor zit nog in zijn glazen hokje. Als hij vooruitgaat, staat hij op straat,

maar als hij achteruitgaat, komt hij weer in de winkel terecht, bij die boze meneer. De man duwt en duwt, maar Hans en Victor duwen net de andere kant op. Ze zweten ervan en Victor is doodsbenauwd, dat hij een pak voor zijn broek zal krijgen. Dan kan Hans de deur niet meer houden. Hij móet loslaten en meteen draait de deur de andere kant uit. Zó snel heeft de boze man het niet verwacht. Voordat hij het in de gaten heeft, is Victor al tegen hem op gebotst, boven op zijn tenen. Hij schreeuwt en roept en grijpt, maar voordat hij van de schrik is bekomen, is Victor al weg, door de zijdeur. En eenmaal buiten bij Hans kan niemand hen meer krijgen.

7. DE PLAATJESBOEKEN

Als de tweeling ver genoeg weg is, moeten ze ook wel lachen. „Hij heeft mij lekker niet gekregen,” zegt Victor. „Ik sprong boven op zijn tenen.”

„Misschien heeft hij nu zijn schoenen wel uitgetrokken om te kijken of alle tien tenen er nog wel aan zitten,” antwoordt Hans.

Ze schieten beiden weer in de lach. Ja, nu kunnen ze lachen, nu ze ver genoeg weg zijn. Maar dat ze zo straks echt even flink bang waren, daar denken ze liever niet meer aan.

„Kijk,” zegt Victor. „Daar is nog een hele grote winkel. Daar kunnen we ook wel even naar binnen gaan.”

„Hé, ja, dat doen we,” zegt Hans.

De winkel, die ze nu binnengaan, is nog veel groter dan die van zoëven. Maar er zijn geen draaideuren.

De jongens houden zich nu rustig. Ze zien hier en daar wel van die meneren rondlopen, die er vast op moeten letten, dat er geen kleine jongetjes de winkel binnenkomen, terwijl ze niets hoeven te kopen.

Ze kijken bij de boeken. Dat is ook mooi. Er zijn er met bladzijden vol gekleurde plaatjes. Prachtige boeken zijn dat. Hans en Victor hebben ze ook wel thuis.

Ze gaan erin bladeren en kijken hun ogen uit.

„Mooi, hè,” zucht Hans. „Wat zouden ze kosten?”

Ze kijken naar de prijs en dan schrikken ze wel even.

„Zoveel hebben we wel bij ons,” zegt Victor.

„Ja, maar . . .” zegt Hans. „Dat kan toch zo maar niet. Dat is het geld voor de bus.”

Ze kijken elkaar eens aan. Ze zouden graag zo'n boek willen hebben. Voor het geld van de bus kunnen ze er wel een kopen en dan houden ze ook nog wat over. Genoeg voor een ijsje.

„Ik weet wat,” zegt Vic ineens. „We kunnen best een boek kopen. Dan gaan we terug liften.”

Hans aarzelt.

„Ja, maar, mag dat wel? Het is toch het geld voor de bus? En zouden vader en moeder dat wel goedvinden, van dat liften?”

„Ach, kom,” zegt Victor. „Waarom zou dat nu niet goed zijn? Liften is niet verboden.”

Hij neemt nog eens een van de plaatjesboeken en bladert erin. „Moet je kijken, zeg. Allemaal over cowboys en Indianen. Spannend!”

Hans pakt ook zo'n mooi boek, ook over cowboys en Indianen. Ze zijn toch wel echt mooi.

„Zeg, jongens, van die boeken afblijven,” zegt ineens een stem achter hen.

Ze schrikken ervan. Er staat een meneer achter hen. Dat is vast een chef, die op moet passen.

„Maar we gaan iets kopen,” zegt Victor dan. „We willen boeken kopen.”

„Hebben jullie dan wel geld?” vraagt de meneer.

Victor haalt het uit zijn zak. Maar het is niet genoeg voor twee. Dan besluiten ze er één uit te kiezen.

„Ga maar naar die juffrouw daar,” zegt de meneer. „Die geef je het boek en het geld.”

Hans en Victor zoeken het mooiste uit en gaan naar de juffrouw bij de kassa. Deze stopt het boek in een papieren zak en neemt het geld aan. Dat doet ze in de kassa en dan krijgen ze ook nog wat terug.

Hans kijkt Victor eens aan en Victor kijkt Hans aan. Lekker, nu hebben ze een prachtig boek! En ze hebben nog geld over voor een ijsje.

8. DE ROLTRAP

O, wat zitten die Hans en Victor te smullen van hun ijsje!
Het is toch zo heerlijk!

Het kon allemaal precies. Ze hebben nu geen cent meer over. Maar dat hindert niet, want ze gaan straks toch liften. En liften kost niets. Dat is helemaal gratis. En wie zou een paar arme schooljongetjes laten staan? De vader van Hans en Victor neemt zelf wel eens lifters mee, en dan zijn ze ook nog vaak ouder. Waarom zij dan niet?

Ze vegen hun kleverige vingers en monden af en lopen de winkel weer door. Victor heeft het boek.

Ineens ziet Hans weer wat leuks.

„Kijk eens, een roltrap!” zegt hij.

O, dat is grappig. Het is net een gewone trap, maar je hoeft er niet bij op te lopen. Je hoeft er alleen maar op te gaan staan en dan brengt de trap je wel naar boven.

„Zullen we eens?” vraagt Hans.

„Ja, dat is leuk,” zegt Victor.

Maar ze kijken toch wel even benauwd als ze ervoor staan. Het is wel wat griezelig. Je moet op het juiste moment op de trap gaan staan en dan ook nog precies op een van de treden.

Het valt echter mee. Hans springt er het eerst op en dan Victor. En als ze er eenmaal op staan, is het helemaal geen kunst. Ze zijn zo maar op de eerste verdieping. En toch hebben ze er geen stap voor hoeven lopen. Grappig is dat. Een trap die je vanzelf naar boven brengt.

De roltrap draagt hen nog veel verder. Er zijn verscheidene ver-

diepingen en op elke etage is weer een heleboel te zien. Ze brengen er weer heel wat tijd zoek.

Maar eindelijk moeten ze toch weer naar beneden. Natuurlijk gaan ze weer met de roltrap. Dan hoef je helemaal niet moe te worden.

„Hé, hoe moet dat nou?” vraagt Hans. „Die roltrap gaat alleen maar omhoog. Wij moeten naar beneden.”

Ja, hoe moet dat nou? Gaat die roltrap dan nooit naar beneden? Of moeten de mensen dan met de lift?

„We moeten hier toch maar langs naar beneden,” zegt Victor. Hij zet zijn voet op de roltrap, maar dan trekt hij hem toch weer gauw terug. Het is wel akelig griezelig. De roltrap gaat precies de verkeerde kant op en hij wil er niet graag zijn voet tussen klemmen.

Ze staan een poosje te kijken, maar als er bijna geen mensen meer op de roltrap zijn, gaan ze het toch nog eens proberen. En deze keer lukt het. Ze moeten lopen, veel vlugger dan gewoon bij een trap af, anders gaan ze weer naar boven. De mensen kijken wel verwonderd, maar dat kan de tweeling niets schelen. Ze duiken wel onder de armen door.

Zo komen ze een verdieping lager.

„Ik vind het toch wel leuk,” zegt Hans. „Maar ik zie niemand, die het ook zo doet.”

Dan moeten ze nog twee trappen naar beneden op dezelfde manier. Nu lukt het best.

Maar als ze eenmaal beneden zijn en de winkel uit willen lopen, begint Hans ineens te lachen. Hij trekt Victor aan zijn mouw. „Nou moet je toch eens kijken,” lacht hij.

Victor kijkt en dan begint hij ook te lachen. O, o, wat zijn ze dom geweest!

Daar zien ze de roltrap, die naar beneden gaat. Die zit precies aan de andere kant. En zij hebben dat hele stuk van boven naar beneden precies verkeerd gelopen!

Maar Hans en Victor vinden het helemaal niet erg. Nu zijn ze eens op een wat ongewone manier naar beneden gegaan en dat is ook wel grappig.

9. VERDWAALD

Zonder vader en moeder is het toch veel plezieriger in de stad. Als die erbij zijn, moet je altijd bij hen blijven en mag je nooit eens doen waar je echt zin in hebt. Vader en moeder willen vaak net een andere kant uit, waar het lang niet zo leuk is.

Hans en Victor kunnen zich nu naar hartelust vermaken. Vader en moeder zijn er niet om hen tegen te houden. Ze kunnen overal zo lang blijven als ze willen.

Ze gaan de grote winkel weer uit, naar buiten. De straat is één rij winkels. En dan is er dus ook heel veel te zien.

Zo dwalen ze een poos door de stad. Ze lopen ook andere straten in, waar ze nog nooit geweest zijn. Ze bekijken de oude scheve toren, die nooit afgebouwd is. Als je omhoogkijkt naar de wolken, is het net of de toren boven op je zal vallen. Griezellig is dat!

Ze lopen weer verder, de Grote Kerkstraat in. Het is er helemaal niet zo druk en er zijn ook geen winkels. De huizen zijn oud en er wonen bijna geen mensen.

Als ze verder gaan, wordt de straat steeds nauwer en hij loopt ook langzaam omhoog. Tenslotte is de straat zo nauw, dat er geen twee auto's elkaar meer voorbij kunnen. Dan staan ze ook heel hoog. Een zijstraatje loopt heel steil naar beneden. Ze staan nu boven op een terp. Dat is een hele hoge heuvel, die de mensen vroeger gemaakt hebben, omdat er in die tijd nog geen dijken waren. Toen stroomde het water elke dag twee keer over het land. De mensen moesten daarom wel op terpen wonen. Dat heeft de meester hun kortgeleden nog verteld.

Ze gaan nog verder. Dan wordt de straat ook weer breder en loopt weer naar beneden. Daar zien ze ook de Grote Kerk, een

heel oud gebouw.

„Wat is het hier allemaal oud,” zucht Hans. „Hier zie je ook niet veel kinderen.”

„Maar je kunt hier ook wel fijn spelen,” meent Victor. „Er zijn hier zoveel straten en straatjes waar je je kunt verstoppen en waar je kunt voetballen.”

„Straks, als we thuis zijn, gaan we ook weer voetballen, niet?” zegt Hans.

Ze horen een klok slaan. Ze hebben er niet zo precies op gelet en daardoor weten ze ook niet hoe laat het is. Maar ze schrikken er toch wel even van. Ze hebben nu al zo lang in de stad omgezworven. Het wordt tijd dat ze naar huis gaan.

Ze lopen een straat door en nog een, en dan komen ze bij een hele brede straat, waar veel auto's langs komen.

„Waar zijn we hier ergens?” vraagt Victor. „Hoe moeten wij nu de weg naar huis terugvinden?”

Ze kijken om zich heen. Hier zijn ze nog nooit geweest. Moeten ze nu naar links of naar rechts of rechtdoor? Ze weten het niet. Ze zien ook nergens een wegwijzer, waar de naam van hun dorp op staat.

Aarzelend blijven ze staan. Ze voelen zich helemaal niet zo lekker, nu ze de weg kwijt zijn. Waren ze maar weer midden in de stad, waar Willem hen uit de auto heeft gezet. Dan wisten ze wel, hoe ze bij de bus moesten komen.

Maar met de bus kunnen ze immers ook niet. Ze hebben voor het busgeld een plaatjesboek gekocht en nu moeten ze terug liften.

„Zullen we die kant maar eens uitlopen?” vraagt Hans. „Als we op de grote weg blijven, verdwalen we lang niet zo vlug.”

„Kunnen we niet beter teruggaan naar waar we vandaan gekomen zijn?” vraagt Victor.

„Dat is een heel eind,” zegt Hans. „En het zal niet gemakkelijk zijn met al die straten en straatjes. Dan verdwalen we vast.”

Och, eigenlijk zijn ze al verdwaald. Ze weten helemaal niet waar ze zijn. Ze lopen maar zonder dat ze precies weten waar-

heen. Misschien is het goed, maar ze kunnen niet zo goed een heel verkeerde kant uitgaan. En nu ze zo lang gelopen hebben, voelen ze zich ook moe.

Ze komen bij een brug over de brede stadsgracht en dan zien ze weer allemaal zijstraten. Welke kant moeten ze uit? En de straat waar ze nu zijn lijkt ook zo lang, zo vreselijk lang.

„Ik wil even uitrusten,” zegt Hans. „Hier, op dat muurtje.” Ze gaan aan de kant van de weg zitten en dan pas merken ze hoe moe ze zijn. Ze hebben ook zo vreselijk lang gelopen. Ze kijken naar het verkeer dat voorbijgaat. De brug gaat open en een paar schepen varen langs Hans en Victor. De schippersvrouw is bezig de was op te hangen. Op het dek zitten een paar kinderen.

„Dat is haast nog leuker dan met een vrachtauto,” denkt Victor.

De brug gaat naar beneden. Met een zachte bons komt hij op het wegdek terecht. De hekken gaan open en de verkeersstroom komt weer op gang.

„Zullen we eens vragen welke kant we uit moeten?” vraagt Hans ineens. „Dan lopen we in elk geval niet verkeerd.”

Hij springt al overeind. Er komen nu zoveel mensen voorbij en er is vast wel iemand bij, die het weet.

Daar komt een meneer aan.

„Meneer,” zegt Hans. „Wij zijn . . .”

Maar hij kan niet eens verder praten, want de meneer loopt zo maar voorbij, zonder naar Hans om te kijken.

„Hè, wat flauw,” denkt Hans. „Waarom wil hij nu niet luisteren!”

Er komt een jongen aan.

„Hé, joh, luister eens,” vraagt Hans.

Hij vertelt dat ze verdwaald zijn en waar ze naar toe moeten.

„Weet jij welke kant we uit moeten?” vraagt Hans.

„Jawel,” zegt de jongen. „Je moet steeds maar je neus achterna lopen, dan kom je er vanzelf wel.”

En dan loopt hij schaterlachend weg.

Hans staat te stampvoeten van kwaadheid.

„Bah, wat een akelige vent. Wat wonen hier nare mensen.”

Dan komt er een mevrouw aan met een kinderwagen.

„Die zal vast wel naar mij willen luisteren,” denkt Hans.

Moedig stapt hij op de vrouw af en vraagt haar naar de weg.

De vrouw blijft staan en denkt even na.

„Nee, ik zou het je niet kunnen zeggen,” zegt ze dan. „Ik woon hier zelf pas een week. Vraag maar eens een ander, misschien dat die het weet.”

Ze groet de tweeling en loopt weer verder. Hans zucht teleurgesteld.

„Zal ik nu eens vragen?” vraagt Victor. „Misschien willen ze wel naar mij luisteren.”

„Dacht je, dat ze naar jou wel zouden luisteren?” zegt Hans een beetje verontwaardigd.

Hij gaat toch maar op het muurtje zitten en laat Victor naar de weg vragen. En, o wonder, het lukt ook nog! De eerste de beste nog wel. Het is een meneer, die hun de weg wijst. En ze zijn nog wel op de goede weg ook!

10. LIFTEN

„Kijk,” wijst de meneer. „De brug over en direct linksaf. Je gaat maar steeds langs het water, net zolang tot je langs het ziekenhuis komt. Je loopt recht op een drukke weg af. En die moet je hebben. Daar moet je rechtsaf. Het kan niet missen.”

„Fijn, dank u wel, meneer,” zegt Victor. „Dag, meneer.”

„Dag, jongens,” zegt de meneer. En dan loopt hij weer verder. Victor begint te lachen.

„Zie je nou wel, dat ik veel beter kan vragen,” plaagt hij.

„Je bent niet wijs,” moppert Hans.

Maar echt boos is hij niet, hoor.

Nu de tweeling de weg weet, gaan ze weer moedig op stap. Ze doen precies wat de meneer hun gezegd heeft. Ze lopen en lopen maar langs de gracht en intussen kijken ze goed uit naar het ziekenhuis.

Het is toch nog een heel eind. De gracht zit vol met bochten en er zijn ook een paar keer zijstraten, zodat Hans en Victor zich wel eens afvragen, of ze wel goed lopen.

„Hé, kijk daar eens,” wijst Hans ineens. „Daar is de Oldehove.” Ja hoor, daar steekt de Oldehove, de scheve toren, boven de bomen uit.

Nu zitten ze toch op de goede weg. Als ze met de bus de stad binnengaan, komen ze er altijd langs. Dan zien ze hem aan de overkant van het water en nu is hij ook aan de overkant.

Ze lopen flink door en dan zijn ze ook al gauw bij het ziekenhuis. Het komt allemaal precies zo uit als die meneer gezegd heeft. Na het ziekenhuis zien ze de drukke verkeersweg. Nu zijn ze eindelijk op het goede pad.

Als de jongens op de klok van de Oldehové kijken, schrikken ze toch wel even. Het is al bijna halfzes. En om zes uur zouden ze thuis zijn! Als ze nu niet gauw een lift krijgen, kunnen ze wel eens te laat komen. Wat zal moeder dan ongerust zijn. En vader zal wel mopperen. Dat betekent vanavond vroeg naar bed. En daar hebben ze natuurlijk helemaal niet zoveel zin in, vooral niet met dit mooie weer.

Ze gaan aan de kant van de weg staan en steken de duim omhoog. Het is de eerste keer dat ze liften, maar ze hebben het al zo vaak anderen zien doen. Waarom zouden zij het dan ook niet kunnen?

Het is echter druk op de weg en niemand wil stoppen. Het schijnt, dat alle mensen haast hebben.

Intussen lopen Hans en Victor verder. Ze zijn nog lang niet de stad uit. Er is natuurlijk ook heel veel verkeer, dat in de stad blijft en daarom stoppen de auto's niet.

Even later zien ze ook de halte, waar de bus altijd stopt als ze naar huis gaan.

„Hadden we nu nog maar het geld,” zegt Hans.

„Maar we hebben een mooi boek,” zegt Victor. Hij klemt het pakje stijf onder zijn arm.

Het liften valt toch wel erg tegen. Niemand wil stoppen voor een paar schooljongens.

„Doen we het soms verkeerd?” vraagt Hans.

„Waarom?” zegt Victor. „We doen het toch precies zoals iedereen het doet. En we staan ook vlak aan de weg, waar iedereen ons kan zien.”

Hij steekt zijn duim wel op, maar hij kijkt nauwelijks naar de weg. Als er dan ineens toch een auto stopt, schrikt hij ervan.

„Hoera!” gilt Hans. „We kunnen mee.”

Ze rennen naar de auto toe, die een eindje verder is blijven staan. Een meneer doet het portier open.

„Waar moeten jullie naar toe?” vraagt hij.

Hans vertelt het. Dan blijkt, dat die meneer een heel andere

kant op moet. Dat is toch wel erg jammer.

„Stap toch maar in,” zegt de meneer dan. „Jullie kunnen in ieder geval tot aan het kruispunt met de stoplichten met mij meerijden. Daar moet ik linksaf en jullie rechtdoor.”

Hij doet het achterportier open en dan wippen Hans en Victor gauw naar binnen.

Hè, hè, wat zijn ze blij, dat ze zitten. Jammer, dat het maar zo kort duurt.

11. PECH

Bij de stoplichten stappen ze uit. De meneer moet een andere kant uit, maar hij heeft hen toch mooi een eindje op weg geholpen. Nu hoeven ze alleen maar het kruispunt over te steken en dan rijdt iedereen de richting uit, die Hans en Victor ook moeten hebben.

Op het kruispunt is het zaak goed uit te kijken. Het is er erg druk en ze moeten ook nog een poosje voor de voetgangerslichten wachten. Het zijn net gewone verkeerslichten, maar dan met twee lichten, een rood en een groen licht. Op het rode licht staat een staand mannetje en op het groene een lopend mannetje.

Als het licht op groen springt, steken ze over. Het moet wel erg vlug gebeuren, want als ze nog niet eens het lange zebrapad helemaal zijn overgestoken, begint het licht alweer te knippen. Dat betekent: nog even, en het springt weer op rood. En dan mag je niet verder.

Hans en Victor zijn net op tijd. Ze komen er in één keer over. Anders moesten ze nog een keer op de vluchtheuvel wachten. En nu kunnen ze weer gaan liften.

Dicht bij het kruispunt wil het liften ook niet zo best. Dat komt, doordat er steeds zoveel auto's achter elkaar rijden en dan kunnen ze niet stoppen. Aan de andere kant staat ook een lange verkeersstroom te wachten en dan kan niemand verder als er iemand stopt.

Gelukkig wil het een eindje verderop wel. Een man in een hele oude auto stopt.

„Stap maar in, jongens,” zegt hij.

Hans en Victor wippen gauw naar binnen. Ze zakken één heel eind weg in de kussens, zodat ze haast niet eens boven de voorbank uit kunnen kijken.

De meneer vraagt waar ze naar toe moeten.

„Dat is verder dan dat ik moet,” zegt hij als Hans en Victor het gezegd hebben. „Maar jullie zullen wel weer een lift krijgen.”

Hij biedt hun een pepermuntje aan. Dat is lekker, nu het zo warm is.

Hans en Victor kijken eens om zich heen. Het is wel een hele oude auto. Er zitten gaten in de bank en de meneer achter het stuur ziet er ook helemaal niet zo netjes uit. Er rammelt ook steeds iets.

Ze vinden het helemaal niet zo erg, dat ze in zo'n oude auto rijden. Als ze maar thuiskomen, dat is het voornaamste.

„Weten jullie vader en moeder ervan, dat jullie weg geweest zijn?” vraagt de meneer.

„Ja, meneer,” zegt Hans. „Wij zijn met onze neef meegereden in een vrachtauto.”

„En mochten jullie zo maar terug liften?” vraagt de meneer verder.

Hans en Victor schrikken ervan.

„Ik weet het niet,” zegt Victor dan. Hij kijkt Hans eens aan.

„We hebben het geld voor de bus verloren,” bedenkt Hans dan ineens.

Hij schrikt zelf van dat leugentje. Maar hij durft ook niet te zeggen, dat ze er een boek voor hebben gekocht. Dat kunnen ze toch niet zo maar doen!

Buiten de stad kunnen ze veel harder rijden. De kilometerteller klimt al hoger en hoger, wel tot honderd kilometer. Deze auto wil wel hard, veel harder dan de grote vrachtauto van Willem.

„Hé, wat krijgen we nou?” vraagt de meneer ineens.

Hij gaat langzamer rijden en tenslotte staan ze stil. Wat zou er toch aan de hand zijn?

De meneer stapt uit.

„Dat dacht ik wel,” zegt hij. „Een lekke band.”

Hij opent het kofferdeksel om de krik eruit te halen.

„’t Is zo gebeurd, hoor,” zegt hij. „Een band verwisselen is de moeite niet.”

Hij haalt de krik, waarmee de auto omhoog moet, uit de koffer en legt hem naast de auto neer. Hans en Victor zijn intussen ook uitgestapt.

„Wel verdraaid,” moppert de meneer ineens. „Heb ik helemaal vergeten de reserveband te laten plakken. Die is nog lek van de vorige week. Nu kan ik helemaal niets beginnen.”

Hans en Victor schrikken ervan. Ze kunnen voorlopig niet verder. Hoe moet dat nou?

„Jullie moeten maar verder liften,” zegt de meneer. „En ik moet het ook doen om mijn band in een garage te laten plakken. Zo zie je maar weer: stel nooit uit tot morgen wat je vandaag kunt doen.”

12. ANGSTIGE OGENBLIKKEN

Het duurt deze keer wel erg lang voordat er een auto stopt, die Hans en Victor mee kan nemen. De meneer, die Hans en Victor een lift heeft gegeven, staat met zijn lekke band aan de andere kant van de weg, maar die heeft zo maar een lift. Een paar kilometer terug is een garage en misschien kan daar de band geplakt worden.

Samen blijven ze achter. Het is intussen al later geworden en er komen niet meer zoveel auto's langs. En die langs komen, rijden vaak zo hard, dat ze niet willen stoppen voor een paar jongens.

Zo moeten ze wel twintig minuten wachten. Het begint de jongens danig te vervelen. Ze zullen veel te laat thuiskomen. Hadden ze maar nooit een platenboek gekocht voor het busgeld. Maar ja, het is nu te laat.

Er komt weer een auto aan. Hij rijdt niet zo vreselijk hard. Hans en Victor steken de duim al op. En ja hoor, de auto stopt! Eindelijk!

„Dag, meneer,” zeggen de jongens. „Mogen we meerijden? We hebben pech gehad.”

„Stap maar in,” zegt de meneer.

Hans en Victor stappen in en dan zien ze meteen, dat het toch wel een wat vreemde man is, die daar achter het stuur zit. Hij heeft een dichte zwarte baard en zijn snor en zijn haar zijn al even zwart. Zijn haar is zo lang, dat het op zijn schouders hangt. En in zijn oren heeft hij glimmende ringetjes.

„Hadden jullie pech?” vraagt de meneer. „Dat kan toch niet? Jullie kunnen toch niet in een auto rijden?”

Hans en Victor beginnen zich een beetje onbehaaglijk te voe-

len. Wat is dit een vreemde man.

„Nou, nee, natuurlijk kunnen wij niet rijden,” zegt Hans.
„Maar we zijn met iemand meegereden. En toen kregen we een
lekke band en de reserveband was ook lek.”

De man lacht, heel hard en heel vreemd. Lacht hij hen nu uit?
„Mogen jullie eigenlijk wel liften van jullie vader en moeder?”
vraagt hij dan. „Weet je wel, dat het gevaarlijk is om dat te
doen? Stel je voor, dat ik jullie nu eens meenam!”

Hans en Victor schrikken ervan. Wat is dit een nare man. Hij
zal hen toch niet meenemen? O, hun harten beginnen al van
angst te bonzen.

„Nou?” vraagt de man nog eens. „Mochten jullie liften of
niet?”

Het klinkt zo bars, dat de jongens nauwelijks antwoord durven
te geven.

Tenslotte zegt Hans dapper, maar toch nog wel wat bang: „Wij
mochten met onze neef meerijden naar de stad. En toen hebben
we het geld voor de bus verloren.”

O, alweer dat leugentje! Hij kleurt ervan. Die akelige man zal
het vast merken.

„Zo, zo,” zegt de man. Verder helemaal niets.

„Waren we maar nooit met deze man meegegaan,” denkt
Hans.

„Hadden we maar nooit dat boek gekocht,” denkt Victor.

Nu zitten ze echter in deze auto en ze moeten wel mee.

Hans en Victor hebben wel gezegd, waar ze naar toe moeten,
maar die vreemde meneer gaat ineens langzamer rijden en
slaat rechtsaf.

„Hé,” roept Victor verschrikt en angstig. „Die kant moeten
wij niet uit!”

„Ik wil eruit!” schreeuwt Hans.

De auto blijft vlak om de hoek stilstaan.

„Dachten jullie, dat ik zo maar op een voorrangsweg blijf
staan?” moppert de man. „Dat mag niet eens. En stap nou
maar uit!”

Dat hoeft hij geen tweede keer te zeggen. In een wip zijn Hans en Victor naar buiten. Ze mompelen nog zo iets als: „Welbedankt, meneer,” en dan rijdt de auto al weg.

Ze zuchten opgelucht. Gelukkig, die akelige man zijn ze kwijt. Wat hebben ze in angst gezeten!

Maar dan geeft Victor ineens een schreeuw van schrik.

„O, Hans,” roept hij. „Nu ligt het plaatjesboek nog in de auto!”

„Wat?” schrikt Hans. „O, wat erg!”

Ze roepen en ze schreeuwen tegen de auto die weggrijdt, maar het helpt niet. Die vreemde man hoort hen niet. Nu zijn ze hun plaatjesboek ook nog kwijt!

13. DE POLITIE-AUTO

De jongens kunnen wel huilen. Al hun moeite is voor niets geweest. Ze hadden net zo goed met de bus kunnen gaan, dan hadden ze al die ellende met dat liften niet gehad. Nu zijn ze nog lang niet thuis en vader en moeder zullen ongerust zijn. Ze lopen terug naar de weg.

„Durf jij nog wel?” vraagt Hans.

„Ik weet het niet,” aarzelt Victor. „Dit was toch zo'n rare kerel. Ik was zo bang.”

„Ik dacht, dat hij ons mee wilde nemen,” huivert Hans. „Brr! Zou het dan echt waar zijn, dat liften gevaarlijk is?”

Victor haalt zijn schouders op. Maar al weet hij het niet, bang zijn ze wel geworden. En ze zullen wel moeten liften, anders moeten ze helemaal naar huis lopen. En dat is nog acht kilometer!

Het is stil op de weg. De meeste mensen zullen wel eten. Bij Hans en Victor thuis zitten vader en moeder vast op hen te wachten.

Bang staat de tweeling aan de weg. Ze durven haast niet te liften.

„Zullen we lopen?” vraagt Victor.

„Acht kilometer, zeker?” vraagt Hans. „Ik ben al zo moe van dat lopen door de stad. En hoelang duurt dat wel niet?”

Ze kijken achterom. Er komt een auto aan. Het is een witte Volkswagen.

Aarzelend steekt Hans zijn duim omhoog. Hij durft het haast niet, maar hij wil het toch proberen.

Nu is de auto dichterbij. Hij mindert vaart en komt op de

tweeling af. En dan schrikken ze erg! Want nu zien ze ineens het blauwe zwaailicht boven op de auto. Het is een politie-auto!

Hans en Victor zien ineens allemaal nare dingen voor zich. De politie, die liftende jongetjes oppakt en meeneemt naar het bureau. Vader en moeder, die boos op hen zijn. Politie-agenten, die bars vragen, waarom ze gingen liften.

Maar als de auto stopt, zitten er helemaal geen barse agenten in, die hen mee willen nemen naar het bureau. Ja, er zitten wel agenten in, maar die zijn juist erg vriendelijk.

„Wat moeten jullie hier nog zo laat, jongens?” vraagt de agent aan de rechterkant, naast de chauffeur.

„Wij . . . wij moeten naar huis,” hakkelt Hans. Hij heeft een hoogrode kleur van schrik.

„Nou, kom dan maar mee,” zegt de agent. Hij doet het portier open en stapt uit. Hij klapt de stoel naar voren en laat Hans en Victor instappen.

Daar zitten ze dan, in het hol van de leeuw! De auto begint te rijden.

De agenten zijn heel vriendelijk. Ze vragen Hans en Victor, waar ze naar toe moeten en waar ze vandaan komen, of ze wel mogen liften van hun ouders en nog veel meer. Deze keer liegen Hans en Victor niet. Deze agenten zijn zo vriendelijk, dat ze zich al gauw bij hen op hun gemak voelen.

„Nou, nou,” zegt de agent achter het stuur. „Jullie hebben vanmiddag heel wat beleefd. Maar nu zullen we jullie eens netjes thuis afleveren. In welke straat wonen jullie?”

Hans en Victor schrikken toch wel even. Worden ze thuisgebracht? O, wat zullen vader en moeder dan wel niet zeggen!

„We kunnen gewoon op de grote weg wel uitstappen,” zegt Victor. „Dan lopen we dat laatste stukje wel.”

„Welnee,” lacht de agent. „We brengen jullie thuis, hoor.”

Hij knipoogt eens tegen de andere agent en die moet ook lachen.

14. WEER THUIS

Moeder heeft om zes uur de tafel al gedekt. Vader is thuisgekomen van zijn werk en heeft de krant genomen. Dat doet hij altijd voor het avondeten.

Hij kijkt eens op zijn horloge.

„Hans en Victor blijven toch wel lang weg,” zegt hij.

„Misschien is de bus laat,” denkt moeder. „Om zes uur is hij altijd zo vol.”

Ze wachten nog een kwartiertje, maar dan zijn Hans en Victor er nog niet.

„Het duurt nu toch wel erg lang,” zegt vader. „Die bus had er al hoog en breed kunnen zijn.”

Moeder begint ook ongerust te worden.

„Zou je niet eens even bij de bushalte gaan kijken?” vraagt ze. Vader legt de krant al neer. Hij pakt de fiets en gaat het dorp in.

Maar er is niemand bij de bushalte te zien. Anders staan er altijd heel veel mensen, en nu niet. De bus is al lang geweest.

Vader fietst verder. Hij denkt: „Hans en Victor hebben vast de bus gemist. Nu komen ze veel later.”

Hij vraagt ook aan een paar mensen, of ze Hans en Victor misschien ook gezien hebben? Nee, niemand. Laten die kwajongens hun ouders zo maar in angst zitten!

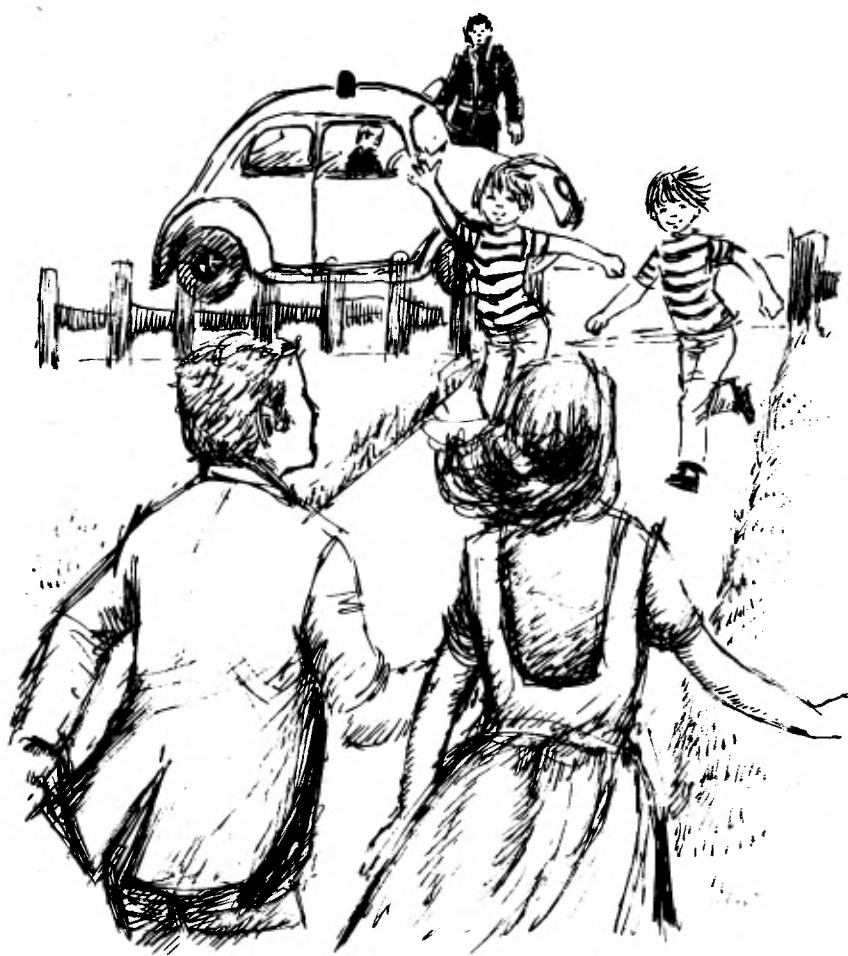
Moeder staat voor het huis uit te kijken als vader terugkomt.

„Zijn ze er niet?” vraagt ze verdrietig.

Vader schudt zijn hoofd.

„De bus is al lang geweest,” zegt hij. „Ik heb De Vries en Dijkstra gesproken en die zeiden, dat Hans en Victor niet in de bus

hadden gezeten. Dijkstra is zelf met de bus uit Leeuwarden gekomen en die kan het dus weten."

Moeder is nu toch wel ongerust.

„O, had ik ze maar niet alleen laten gaan," denkt ze. „In zo'n drukke stad gebeuren zo vaak ongelukken."

Ze loopt naar binnen en gaat met vader aan tafel zitten, maar ze eten niet. Ze zouden niet eens kunnen eten, nu ze zo ongerust zijn.

„Misschien hebben ze de bus gemist," zegt vader. Dat zegt hij om moeder wat op haar gemak te stellen, maar zelf is hij ook erg ongerust.

Moeder zucht heel diep. Er komen tranen in haar ogen. En het wachten duurt zo lang. Zes uur is de bus altijd in het dorp, en nu is het al halfzeven.

Langzaam kruipt de wijzer van de klok verder. En elke minuut worden vader en moeder banger.

De klok wijst al kwart voor zeven aan, als er ineens een politieauto voor het huis van Hans en Victor stopt. Moeder ziet hem het eerst. En dan schrikt ze toch zo geweldig. Haar hart begint heel hard te bonzen, haar armen en benen beginnen te trillen en het duizelt haar voor de ogen. Ze voelt zich zo naar worden!

„De politie!" zegt ze. „Er is iets gebeurd met Hans en Victor." Vader schrikt ook geweldig. Hij ziet hoe erg moeder van streek is. Hij staat op en loopt naar de deur. Maar voor hij daar is, heeft hij de tweeling gezien, die uit de auto stapt.

„Daar zijn ze!" roept hij blij. „Hans en Victor zijn er!"

Nu vliegt ook moeder overeind, achter vader aan naar de voordeur. Hans en Victor hollen het paadje op.

„M'n jongens!" huilt moeder.

Hans is het eerst bij moeder en hij vliegt haar zo maar in de armen. En Victor vliegt vader in de armen. O, ze zijn allemaal zo blij!

15. NOOIT WEER!

Als vader en moeder een beetje van de schrik bekomen zijn, moet de tweeling vertellen. Het liefst zouden ze over een paar dingen helemaal niet praten, want daarvoor schamen ze zich. Ze begrijpen wel, dat het verkeerd was, dat ze een boek kochten voor het geld van de bus. En dat ze gingen liften was ook helemaal niet goed. Dat hadden ze moeten vragen.

„En we waren toch zo bang,” zegt Hans, als hij vertelt van die vreemde man met die wilde baard en die ringetjes in de oren.

„En we hebben het boek ook nog bij hem in de auto laten liggen,” zucht Victor, zo erg vindt hij het.

„Nu hebben jullie nog niets,” zegt moeder zacht. „Al die moeite is vergeefs geweest.”

Ze strijkt de jongens over het blonde haar.

„Maar ik heb jullie nog,” zegt ze. „En dat is het voornaamste. Jullie zijn ons meer waard dan een hele kast vol boeken.”

Ze zoent hen allebei. Ze is zo blij, dat ze veilig terug zijn.

Vader vindt het helemaal niet erg, dat ze bang geweest zijn.

„Een goeie leer,” zegt hij. „Ik wil niet, dat jullie ooit weer gaan liften.”

„Is het dan echt gevaarlijk, vader?” vraagt Hans.

„Meestal niet, maar het zou best eens verkeerd kunnen aflopen,” zegt vader.

„Je moet nooit met vreemden meegaan. Beloven jullie dat, jongens?”

„Ja, vader,” zeggen Hans en Victor. En ze menen het. Ze hebben de schrik nu goed te pakken.

Dat was eens, maar nooit weer!

Moeder vindt, dat Hans en Victor wel genoeg straf hebben gehad, nu ze zo bang zijn geweest. Maar vader is strenger. Ze moeten direct na het eten naar bed. Dat is niet zo leuk; buiten is het nog zo licht. Andere kinderen spelen nog op straat.

Vader wil geen tegenspraak horen.

„Jullie hebben vakantie. Het is helemaal niet zo erg, dat jullie een keertje vroeg naar bed gaan.”

Moeder brengt hen naar boven. Ze trekt de gordijnen dicht en ondertussen kleden Hans en Victor zich uit.

Dan zeggen ze hun avondgebedje op en kruipen onder de ene deken. Meer hebben ze niet nodig, nu het zo warm is.

Moeder geeft hun allebei een klinkende nachtzoen. Dat mag voor deze keer, want niemand is erbij. Anders schamen de jongens zich ervoor. Ze voelen zich al zo groot!

„Nacht, jongens,” zegt moeder. „Ga maar lekker slapen.”

„Welterusten, moeder,” zeggen Hans en Victor.

Ze voelen zich zo blij, dat alles weer in orde is. En nu ze eenmaal in bed liggen, mopperen ze ook niet, dat ze zo vroeg naar bed moeten. Het duurt zelfs maar heel even, of ze zijn al in slaap gevallen! Dat komt, omdat ze zo moe zijn.

Buiten is het nog licht en spelen de kinderen op straat.

INHOUD

1. Neef Willem	7
2. Willem vertelt	10
3. Naar de stad	13
4. In de auto	15
5. In de stad	18
6. Een leuk spelletje	21
7. De plaatjesboeken	25
8. De roltrap	28
9. Verdwaald	30
10. Liften	35
11. Pech	39
12. Angstige ogenblikken	42
13. De politie-auto	46
14. Weer thuis	48
15. Nooit weer!	51